

Altın Köşk Tapınağı

Çeviri: ALI VOLKAN ERDEMİR

Yukio Mishima

5. BASKI

♥ can modern

YUKIO MIŞİMA
ALTIN KÖŞK
TAPINAĞI

Can Modern

Altın Köşk Tapınağı, Yukio Mişima

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Kinkakuji

© 1956, Yukio Mişima vârisleri

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2017

5. basım: Mart 2023, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik

Editör: Berrak Göçer

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: İmak Ofset Basım Yayın Anonim Şti.

Akçaburgaz Mah. 137. SK. No:12

Esenyurt, İstanbul

Sertifika No: 71320

ISBN 978-975-07-3592-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YUKİO MİŞİMA
ALTIN KÖŞK
TAPINAĞI

ROMAN

Japonca aslından eviren

Ali Volkan Erdemir

♥can

Yukio Mişima'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

- Bahar Karları / Bereket Denizi 1, 1992*
Kaçak Atlar / Bereket Denizi 2, 1993
Şafak Tapınağı / Bereket Denizi 3, 1994
Meleğin Çürüyüşü / Bereket Denizi 4, 1994
Bir Maskenin İtirafları, 2010
Yaz Ortasında Ölüm, 2011
Denizi Yitiren Denizci, 2013
Dalgaların Sesi, 2014
Aşka Susamış, 2019

YUKİO MİŞİMA, asıl adı Kimitake Hiraoka. 1925'te doğdu. İlk hikâyelerini çocukken yazmaya başladı. Babasının ısrarıyla Tokyo Üniversitesi'nde Hukuk okudu. Mezun olduktan sonra girdiği memuriyette ancak bir yıl çalışabildi. İstifa etti, tüm zamanını yazmaya ayırdı. Mişima'nın kısa sürede uluslararası bir ün kazanmasını sağlayan *Bir Maske'nin İtirafı*, 1948'de yayımlandı. Çok sayıda romanın, popüler dizi romanların, öykü kitaplarının, denemelerin ve edebiyat eleştirilerinin yanı sıra *kabuki* tiyatrosu ve geleneksel *no* oyunları için çağdaş metinler kaleme aldı. Çağdaş Japon edebiyatının en önemli yazarı olarak kabul edilen Mişima, 1970'te ününün ve prestijinin doruğundayken Henry Miller (*Reflections on the Death of Mishima*) ve Marguerite Yourcenar (*Mişima ya da Boşluk Algısı*) gibi yazarların kitaplarına konu olacak bir intiharla yaşamına son verdi.

ALİ VOLKAN ERDEMİR, 1974'te Denizli'de doğdu. AÜ Japon Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda öğrenim gördü. Tokyo University of Foreign Studies'de Japon dili ve kültürü derslerine katıldı. Kyoto Üniversitesi'nde yüksek lisans ve doktora derecelerini aldı. 2008'den itibaren Erciyes Üniversitesi Japon Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı öğretim üyesi olarak görev yapıyor. Boğaziçi Kitap Fuarı Haiku Yarışması'nda (2010) Mansiyon Ödülü kazandı. *Loti'yi Anlamak / Pierre Loti'nin Doğusu* adlı eseri 2011'de, *Japonya'da Türk İmgesinin Oluşumu* ise 2014'te yayımlandı. Çevirileri arasında *Japon Kültür Tarihinin Satır Başları*, *Kurbanı Beslemek*, *Kadınsız Erkekler*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane* adlı eserler yer alır.

Birinci bölüm

Kendimi bildim bileli babam bana sıklıkla Altın Köşk Tapınağı'ndan¹ söz ederdi.

Doğduğum yer, Mayzuru'nun kuzeydoğusundan Japon Denizi'ne doğru uzanan ıssız bir burundu. Babamın memleketi ise Mayzuru'nun doğusunda bulunan Şiraku adında bir yerdi. Babam din adamı olmaya ikna edilince, sapa burunda yer alan bir Budist tapınağına keşiş olmuş, orada evlenmiş ve sonra ben dünyaya gelmişim.

Nariu Burnu civarında uygun bir ortaokul bulunmadığından annemle babamın yanından ayrıлып babamın memleketine, amcamın evine gönderildim ve oradaki Doğu Mayzuru Ortaokulu'na devam ettim. Okul, yürüyerek gidip gelinecek mesafedeydi.

Babamın memleketi, bol güneş alan bir yerdi. Ancak kasım ve aralık aylarında, tek bir bulutun bile görülmediği günlerde bile, aniden yağmur bastırabiliyordu, hem de günde dört-beş kez. Değişken ruh halim bundan mı kaynaklanıyor acaba diye merak etmişimdir hep.

Mayıs günlerinde, okuldan döndükten sonra amcamın evinin ikinci katındaki çalışma odasına çıkar, akşa-

1. Resmî adı *Rokuonji* (Geyik Bahçesi Tapınağı). Yıllar içinde *Kinkakuji* (Altın Köşk Tapınağı) adı daha ön plana çıkınca bu adla anılmaya başlamıştır. (Ç.N.)

müzeri karşıdaki tepeleri seyrederdim. Güneş batarken tepenin yamacını kaplayan taze yapraklar, tarlayı kaplayan altın bir örtü gibi görünürdü. Bu manzaraya bakarak Altın Tapınak'ı hayal ederdim.

Altın Tapınak'ın fotoğraflarına ve ders kitaplarındaki resimlerine bakarken zihnimin bir köşesinde hep babamın anlattığı haliyle Altın Tapınak olurdu. Babam tapınağın altın rengiyle parladığını söylemiş falan değildi aslında ama ona göre yeryüzünde onun kadar güzel başka bir şey yoktu. Ayrıca bu tapınağın adının yazıldığı karakterlerin şekli ve hatta tapınağın adının okunuşu bile bende muhteşem bir his uyandırıyordu.

Uzaktaki tarlaların parıldayan yüzeylerini gördükçe, bu parlaklığın görünmeyen Altın Tapınak'ın tarlaların üstüne vuran gölgesi olduğunu düşünürdüm. Fukui bölgesi ile Kyoto bölgesi arasındaki sınırı oluşturan Kizizaka Geçidi doğuya doğru uzanıyordu. Güneş bu dağ geçidinin üzerinden doğardı. Aslında Kyoto tam aksi yönde bulunmasına rağmen vadideki sabah güneşinin altında Altın Tapınak'ın sabah göğüne doğru uzandığını görür gibi olurdu.

Böyle birçok yerde Altın Tapınak'ın hayalini görürdüm ben; gerçekte tapınağı görmüyordum elbette ancak bu durumu denizi görmeye benzetirdim. Şöyle ki; Mayzuru Körfezi, Şiraku'nun batısında, ondan beş buçuk kilometre uzaktaydı, ne var ki dağlar denizin görülmesine engel oluyordu. Yine de orada denizin varlığını her zaman hissedebiliirdiniz; rüzgâr deniz kokusunu getirirdi, dalgalı olduğunda denizden kaçıp gelen martılar tarlalara konardı.

Zayıf bünyeli bir çocuktum, ne koşuda ne de barfikste diğer çocukların önüne geçebiliyordum, hep beni yeniyorlardı; üstüne üstlük doğuştan kekemeydim ve bu

da beni daha içe dönük biri yapmıştı. Herkes benim bir Budist tapınağında yaşadığımı biliyordu. Kötü niyetli çocuklar, kekeme bir keşişin kutsal sutraları okumasının taklidini yaparak benimle dalga geçiyorlardı. Ders kitabımızda kekeme bir dedektifle ilgili bir kısım vardı, yüzüme karşı kasten bu kısmı yüksek sesle okurlardı.

Kekemelik, söylememe gerek yok gerçi ama, benimle dış dünya arasında bir engel oluşturuyordu. İlk sesi düzgün olarak çıkaramıyordum. O ilk ses de sanki benim iç dünyam ile dış dünya arasındaki kapının anahtarı gibi bir şeydi ama bu anahtar hiçbir zaman yuvasında düzgün dönmüyordu. Genelde insanlar özgürce konuşuyor, iç dünyaları ile dış dünyanın arasındaki kapıyı açık tutarak rüzgârın oradan rahatça geçmesine izin veriyorlardı ama ben bunu bir türlü yapamıyordum. Paslıydı anahtarım.

Kekemeler, ilk sesi çıkarmak için çabalayıp durduca iç dünyaları, bedenini ökseden çekip kurtarmak için çırpınan küçük bir kuşu andırır. Nihayet bedenini kurtardığındaysa artık çok geçtir. Şüphesiz ben çırpınırken, dış dünyanın gerçekliğinin ellerini açıp beni beklediğini düşündüğüm zamanlar olurdu. Ancak beni bekleyen gerçeklik yeni bir gerçeklik olmazdı. Bir gayret dış dünyaya ulaşmayı başardığım anda orasının rengi solar, kayıp giderdi – bunun bana gayet uygun olduğunu düşünürdüm: Bayatlamış gerçeklik, içinden çürük kokusu yayılan gerçeklik, orada boylu boyunca uzanmış olurdu.

Böyle bir genç olarak, kolayca düşünebileceğiniz gibi, birbirine karşıt iki tür güç hayali kurardım. Tarihteki diktatörlerin betimlemelerini okumayı severdim. Ben kekeme ve sessiz bir diktatör olsaydım, hizmetkârlarım gece gündüz görüntümden korkarak yaşarlardı. Gaddarlığımı haklı çıkarmak için açık ve akıcı bir şekilde konuşma gereği de duymazdım. Sessizliğimin kendisi her tür-

den gaddarlığımı haklı çıkarırdı. Bir yandan beni hor gören öğretmenlerim ve sınıf arkadaşlarımı teker teker nasıl cezalandıracağımın hayalini kurardım; öte yandan da kendi iç dünyamın kralı, sessiz, net bir görüşe sahip bir sanatçı olduğumu düşlemekten keyif alırdım. Dış görünümüm fakir olabilirdi ama iç dünyam bu haliyle herkesinkinden daha zengindi. Kurtulması zor bir zayıf noktası olan bir gencin kendisinin özel olarak seçilmiş biri olduğunu düşünmesi doğal değil midir? Dünyanın bir yerlerinde beni bekleyen, henüz benim kendimin bile bilmediği bir görevim olduğu hissine kapılıyordum.

Bu tür bir olayı hâlâ hatırlıyorum.

Doğu Mayzuru Ortaokulu, geniş bir araziye kurulmuş, etrafı dağlarla güzelce çevrilmiş, modern ve ferah bir binaydı.

Bir mayıs günü, bizim okulumuzdan mezun olmuş, artık Mayzuru Deniz Kuvvetleri Mühendislik Okulu'nda öğrenim gören bir öğrenci çıkageldi; okulu tatil olunca eski okulunu ziyaret etmek istemiş.

Güneşten yanmış teni, göz hizasına kadar çektiği asker kepinin siperliğinin altından fırlayan gösterişli burunla baştan ayağa genç bir kahramana benziyordu. Öğrencilere, şimdiki yaşamında uymak zorunda olduğu katı kurallardan söz ediyordu. Ama her nedense bu zorlu yaşamını sanki lüks ve savurganlık dolu bir yaşamı anlatır gibi bir tonla dile getiriyordu. Her hareketinden kibir okunuyordu; ancak yaşından beklenen alçakgönüllülüğün de bilincinde gibiydi. Üniformasının altındaki gergin göğsü, denizde rüzgâra karşı ilerleyen bir geminin başı gibiydi. Okul bahçesine inen taş basamaklara oturmuştu. Çevresinde onu hevesle dinleyen dört-beş öğrenci vardı; bahçenin eğiminde mayısçiçekleri, lale, bezelyeçiçeği, denizşakayığı, gelincikler açmıştı. Başlarının üze-

rinde ise manolya ağacının bembeyaz açmış çiçekleri vardı.

Hem konuşmacı hem de dinleyiciler heykel gibi hareketsizdiler. Beni sorarsanız, onlardan iki metre kadar uzaktaki bankta tek başıma oturuyordum. Benim tarzım da buydu işte. Mayısçiçekleriymiş, gururla giyilen üniformaymış, neşeli gülüşmelermiş, tüm bunlara karşı benim tarzım buydu.

Neyse; bu genç kahraman hayranlarından ziyade benimle ilgileniyordu. Sadece ben onun yüceliği karşısında baş eğmemiştim, bu düşünce de onun gururunu zedelemişti. Çevresindekilere benim adımlı sordu.

Sonra, "Hey, Mizoguçi!" diye bana seslendi; ilk defa doğrudan bana bakmıştı. Ben de sessizce doğrudan ona baktım. Bana yönelttiği gülümsemesinde bir erk sahibinin pohpohlamasına benzer bir şey vardı.

"Cevap versene, sağır mısın yoksa?"

"Ke-ke-ke kekemeyim ben," diye yanıtladı hayranlarından biri benim yerime; bunun üzerine hepsi katıla katıla güldüler. Birini küçümseyerek ona gülmek ne kadar da göz kamaştırıcı bir şeydi. Sınıf arkadaşlarımla gençlere özgü zalim bir tavırla gülmelerinde ışıltılı bir şeyler vardı, tamamen açmış yapraklardan yansıyan ışıklar gibi görünüyordu bana.

"Ne? Kekeme misin? Deniz Kuvvetleri Mühendislik Okulu'na girsene. Kekemelik falan kalmaz, bir günde döve döve düzeltirler seni."

Her nasıl olduysa bir anda net bir şekilde cevap verdim. Sözcükler pürüzsüz bir şekilde, iradem dışında bir anda ağzımdan çıkıverdiler.

"Girmem. Ben keşiş olacağım."

Herkes susup kalmıştı. Genç kahraman başını öne eğdi ve yerden bir ot koparıp dudaklarının arasına kısırdı.

Bu gizemli altın kuş ne gündeğümünde ötüyor ne kanat çırpıyordu, kendinin bir kuş olduğunu unuttuğuna kuşku yoktu. Ancak onun uçmuyor olduğunu düşünmek de yanlıştı aslında. Diğer kuşlar göküzünde uçarken bu kırmızı altından Anka kuşu parlayan kanatlarını açmış, sonsuza dek zamanın içinde uçmaktaydı. Zaman onun kanatlarına çarpıyordu. Kanatlarına çarpıp geri süzölüyordu.

Kekeme olduğu için hayatı boyunca yalnızlık çeken Mizoguçi, babasının ölümünden sonra Altın Tapınak'ın başkeşişine emanet edilir. Tapınağın güzelliğini bir saplantı haline getiren Mizoguçi'nin bu güzelliğe sahip olma tutkusu onu yıkıcı bir yola sürükleyecektir.

Ali Volkan Erdemir'in güzel çevirisiyle Türkçeye kazandırılan *Altın Köşk Tapınağı*, 1950'lerde yaşanan gerçek bir olayı konu alıyor. Şiirsel üslubu ve dramatik sahneleriyle dünya edebiyatına damgasını vuran Mişima'nın sık sık ele aldığı şiddet, tutku, din ve tarih gibi konular bu romanda kusursuzca harmanlanıyor.

#japonyatarih #kutsallık #ikonoklazm #bireysellik #yalnızlık #güzellik #yokoluş

Kapak resmi: Kanase Hasei

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISBN: 978-975-07-3592-9

9 789750 735929